

Den biologiska mångfalden är vårt gemensamma arv

– därför skyddas den av centrala beslut

En vecka i augusti glider jag i kajak genom Östergötlands skärgårdar. Varje dag bjuder på möten med havsörnar. En morgon slår en örnfamilj följe med mig. Fyra mäktiga fåglar rör sig i närheten timmar i sträck.

Det är en stor upplevelse, en rikedom. Och jag är övertygad om att de allra flesta känner samma glädje som jag över havsörnens återkomst.

Pröva tanken att de som under första halvan av 1900-talet drevs av dåtidens förhärskande uppfattning om rovfåglar i allmänhet och örnar i synnerhet hade lyckats, att den intensiva förföljelse de utsatte örnen för utrotat arten i Sverige. Vad hade vi tänkt om dem?

Att de var i sin fulla rätt? Att naturens mångfald ägs av de människor som vid varje tid lever i dess närhet? Att det är upp till varje generation och varje lokalsamhälle att bestämma vad som ska få leva vidare och vad som kan eller bör offras?

Knappast. Möjligen skulle vi beklaga att de inte visste bättre.

SÅ VAD SKA man tänka när Andreas Carlgren deklarerar att Bryssel inte ska lägga sig i hur Sverige hanterar sin vargstam? Så uttryckte han sig vid den presskonferens i augusti då han presenterade Sveriges svar på EU-kommissionens yttrande om vargjakten. Vet inte miljöministern bättre? Friar han till en klick varg- och EU-hatare som, med lämplig smörjning, förmodas kunna hjälpa till att hålla centern över fyraprocentstrecket i nästa val?

Oavsett vilket sänker Andreas Carlgren den viktiga diskussionen om regional förvaltning av vilt och andra naturresurser till en sorgligt låg nivå. Om inte Bryssel ska lägga sig i hur Sverige hanterar sin vargstam bör inte heller Stockholm lägga sig i vad Dalarna gör med sin, och Falun bör inte styra vargförvaltningen i Orsa. Enligt samma logik bör - exempelvis - Finland ha all rätt att hantera sin vargstam efter eget huvud. Att den finska vargpopulationens storlek och utbredning är av största betydelse för den svenska stammens möjligheter att överleva skulle inte ge Stockholm (eller för den delen Bryssel) rätt att lägga sig i, så länge de finska besluten fattas, som det heter, "nära de människor som berörs".

Det är en orimlig hållning. Förvaltning av biologisk mångfald och andra naturresurser måste ske inom ramen för gemensamma mål och ett gemensamt regelverk. Hoten mot den biologiska mångfalden visar dessutom tydligt att det behövs ambitiösare mål och kraftfullare regler, inte urholkning och uppluckring. Trots det driver re-

geringens agerande i vargfrågan på i den senare riktningen. I ett brev till EU:s miljökommissionär Janez Potocnik skriver Andreas Carlgren att kommissionen måste förändra Art- och habitatdirektivet, så att det "bättre än i dag återspeglar behovet av lokal och regional förankring, lokalt och regionalt beslutsfattande".

ROVDJURSFÖRENINGEN ANMÅLDE INTE licensjakten till EU-kommissionen för att vi motsätter oss regionalisering av rovdjursförvaltningen. Inte heller hindrar Art- och habitatdirektivet på något sätt medlemsstaterna att flytta beslut till regional eller lokal nivå.

Att Bryssel lagt sig i den svenska vargförvaltningen beror enbart på att den är oförenlig med gällande lagstiftning. Bryter man mot lagen riskerar man att hamna i domstolen, konstigare än så är det inte.

EU-lagstiftningen hindrar med andra ord Sverige från att regionalisera viltförvaltningen på samma sätt som trafikförordningen hindrar en bilförare från att fatta lokala beslut om på vilken sida av vägen han ska köra. Har Sverige problem att acceptera den ordningen?

DET ALLVARLIGA MED Carlgrens eftersläng mot Bryssel är att den innebär en attack mot grundtanken i såväl Art- och habitatdirektivet som FN:s konvention om biologisk mångfald: att den biologiska mångfalden är ett gemensamt arv, som ingen enskild stat, folkgrupp eller generation har rätt att försöka efter eget gottfinnande.

Det är en omistlig princip. Om den urholkas eller överges skulle vår vargstam inte bli den enda eller största förloraren. Hoten mot Europas och världens växt- och djurliv skulle bli ännu mycket allvarligare än de redan är. Möjligheterna att bromsa eller hejda den biologiska utarmningen skulle försämrats.

Att Sverige sviktar i sitt försvar av den principen i en tid då havsörnen åter flyger över våra skärgårdar är beklämmande. Vi borde verkligen veta bättre.

ROGER OLSSON
ORDFÖRANDE

Foto: Hans Ring

Våra Rovdjur ges ut av Svenska Rovdjursföreningen och kommer ut fyra gånger/år

Adress

Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
info@rovdjur.se

Telefon

08-441 41 17

Hemsida

www.rovdjur.se

Medlemsavgift

275 kr, familjemedlem 30 kr,
betalas till bg 5509-3876
eller pg 149 42-7.

För medlemmar boende utomlands tillkommer 100 kr i porto.

Prenumeration

275 kr, betalas till bg 5509-3876
eller pg 149 42-7.

Adressändring

medlemsregister@rovdjur.se.

Ansvarig utgivare

Roger Olsson
tel 0521-676 44
070-532 21 10
roger.olsson@rovdjur.se

Redaktör

Tatjana Kontio
Svenska Rovdjursföreningen
Masthamnen
116 30 Stockholm
08-441 41 17, 0736-19 72 59
tatjana.kontio@rovdjur.se

Redaktionsråd

Ylva Lindberg
Anders Bjärvall
Hans Ring

Medverkan

med material i tidningen sker på ideell basis. Våra Rovdjur redigerar materialet i samråd med medverkande och väljer publiceringstillfälle. Välkommen med text- och bildbidrag!

Manusstopp

Våra Rovdjur nr 4/2011
16 oktober 2011

Tryck

Sörmlands Grafiska

Upplaga

6 000 ex

Omslagsfoto

Åsa Holmberg
Vargvalpar 3 1/2 månader (hägn)